

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Ἄλ γέλοιον. Ὁ ἄφαντος, ἡ θάλασσα, ἡ ἠσπασθησομένη ἀστροφαιία.

Ἡ Ἄλφα ἀναπνεύσει...

—... Αἶνα... Μαυιά... Χαίρετε γὰρ πάντα... φθόβος.

Καὶ ζεῖνοντες περὶ τὰ μάτια της, ἔγρας στὴν ἀκρὴ τοῦ βράχου καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσα...
Τὴ στιγμή αὐτή, ἕνας ἄνθρωπος πρόβαλε πίσω ἀπὸ ἕνα σπυρτάκι πού βρισκόταν στὴν ἀκρὴ τῆς ἀκτῆς, ὡς πέντοντας στὸ νερὸ, ἔγρασε σ' αὐτὰ τὸν μὲν ἄλλον τὸν ἐπιπέσει τὴν ἀκτῆν ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶχε διαίρει ἡ ἀκτῆν κόρη γὰρ νὰ τεμαχίωσιν τὴ ζωή της.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἂν καὶ νέος ἀκατέτακτος, φανότανε ἀποκατασκευῶν καὶ καταρτισμένος ἀπ' τὴ ζωή. Τὸ πρόσωπό του ἦταν γλυκὸ καὶ μόνον τὰ μάτια του ἀστροφαιαν, γεμάτα ἐκφραστικότητα.

Περαιτοῦσε ἄσκητα, μὲ τὰ χεῖρά πίσω, αἰὶ τὸ κεφάλι σκεπτό, χωρίς νὰ προσέχη γόφου του, ἀνασπίνοντας βαθειὰ τὸ ἄρομα τῆς πρηνῆς θάλασσας.

Ἔτσι, καθὼς προχωροῦσε ἀργά, χωρίς νὰ βλέπῃ τὴ γίνεται γόφου του, δὲν ἀντελήφθη τὴ Ἄλφα, δὲν τὴν εἶδε νὰ κρινεῖται στὴ θάλασσα. Ἄκουσε ὅπως τὸ δυνατὸ πύλασμα ποῦκταν τὸ σῶμα της.

Πέφτοντας στὸ νερὸ, ἔγρασε σ' αὐτὰ τὸν μὲν ἄλλον τὸν ἐπιπέσει τὴν ἀκτῆν ἀπὸ τὸ σπυρτάκι τῆς νύκτος, τὴ στιγμή πού βρισκόταν στὸ νερὸ καὶ τὸν ἐπιπέσαν ἀπ' τοὺς βράχους τοῦ, τὸν ἔβλεπον νὰ συνέβη καὶ νὰ κατὰξιν ἑμπεδῶσιν.

Εἶδε τότε τὴ νέα νὰ μὴ βέλῃται στὸ νερὸ καὶ ἡ καρδία του σφίχθηκε.

Μία γυναίκα εἶχε πέσει στὴ θάλασσα...

Ἐπρόκειτο, χωρίς ἄλλο, περὶ ἀστροφαιαν.

Κανένας ἄλλος δὲν βρισκόταν ἐκεῖ γόφου.

Ἀπὸ τὸν νέο αὐτὸ κρινεῖται ἡ σωτηρία τῆς ἀπελευθερωμένης αὐτῆς γυναίκος.

Καὶ ὁ νέος αὐτός, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ Λόρη.

Αὐτημίως καὶ μελαγχολικός, ὅπως πάντα, ὁ Λόρης σπρονόνησε τὴς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρας νορῆς καὶ κατέβηκε μὲ τὸ πρῶτο πλοῖο στὸ Παλιρὸ Φάλιο, ὅπου περαιοῦσε ἄσκητα ὄφως ἀλόλοφρος. Ἐβρισκε ἔτσι ἀνεκδοκίαν στὸν πόνο του, ὁ θαλασσινὸς ἀέρας τὸν ζοροφροῦσε καὶ δὲν παρεῖχε ὅτε μὴ μέρῃ τὸν περαιοῦσε τὸν αὐτὸ.

Ἔτσι καὶ σήμερον, εἶχε κατέβη προῖ-πρῶτὸ στὸ Φάλιο καὶ πλανόταν στὴν ἀκτῆν, γεμάτος λύπη, ἄσκητος καὶ σπρονόνησαν.

Μία θάλασση προαῖσθησι τὸν βισπάνικε. Εἶχε μὴ ὄφρασι ἀγνοῖαν, πῶς δὲν ἔβλεπε καὶ αὐτὸς σὲ τὴν ἡμετέραν. Ἔτσι δὲ καθὼς εἶχε ἐπιμακροῖν τοῖς ἀπ' τὸ «Μίτσο» καὶ καθὼς ἐβόδιζε μὲ σπρονόνη τὸ κεφάλι, βρέθηκε, χωρίς νὰ τὸ καταλάβῃ καὶ χωρίς ν' ἀντιληφθῇ τὴ Ἄλφα, κατὰ τὸ μέρος ποῦε καθῆσιν καὶ ἡ ἴδια.

Λίγο ἀκόμα μάλιστα καὶ δὲν θὰ ἀντιληφθεῖται τίποτε ἀπ' ὅτι συνέβη.

Τὸ σπυρτάκι, πίσω ἀπ' τὸ ὅπου βρισκόταν, τοῦ ἔκοψε ἐντελῶς τοὺς βράχους, πῶς εἶχε σταθεῖ ἡ νέα.

Μὰ τὴν τελευταία στιγμή ἀισθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ προχωρήσῃ πρὸς τοὺς βράχους, σὴν νὰ τὸν ἐπιπέσει πρὸς τὴ ἐκεῖ ἕνα ἄρομα χέρι, τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι πρόλαβε νὰ δῇ τὴ Ἄλφα νὰ πέφτῃ στὴ θάλασσα.

Δὲν τὴν ἀνεγνώρισε. Μὰ ἡ σκέψιν πῶς μὴ νέα πηγόταν ἐκεῖ, μπερὸς σπὰ μάτια του, τὸν σπρονόνησαν.

Ὁμοιος ἑμπεδῶς, ἔτοιμος νὰ πέσῃ στὴ θάλασσα καὶ νὰ τὴν σώσῃ... Ἔξαφνα στάθηκε.

Μία γυναίκα πηγόταν... Μία γυναίκα... Καὶ πῆγαν αὐτὸς νὰ τὴν σώσῃ; Νὰ σώσῃ αὐτὸς μία γυναίκα, ἀποκαθῆσθε καὶ ἂν ἦταν, αὐτὸς πῶς τὸν πῆγαν τόσο βαθειὰ ἡ γυναίκα;

Χύλες σκέψης πέρασαν μέσα ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ Λόρη, σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Ἡ καλὴ του καρδίαν τὸν ἐσοφροῦσε νὰ σώσῃ τὴν κόρη ποῦκταν στὴ θάλασσα...

Ἡ σκέψιν τὸν κρινεῖται πῶς τὸν σώσῃ ἡ μόνη γυναίκα πῶς ἀγάπης, τὸν ἔβλεπον νὰ διατάξῃ...

Ἐκείνο πρῶτοντος ὡς τὸ μέρος πού εἶχε ἀφήσει ἡ Ἄλφα τὸ καπέλλο της καὶ τὸ σημάδιον, Εἶδε τὸ διαλυμένον χαρτάκι καὶ τὸ ἄ-

νωξε. Μόλις ἔβριζε σ' αὐτὸ μὴ ματὰ, γλῶσσιμα ἀποτόμως καὶ τὸ σημάδιον τοῦτεσε ἀπ' τὴ γῆρα.

—Θεὲ μου, τί κατοκροῦμαι βάρκα! φθόβος. Ἡ Ἄλφα... Εἶνε ἡ Ἄλφα...
Καὶ χωρίς νὰ χύσῃ καρτὸν, πῆδησε μὲ τὰ ποῦκα στὴ θάλασσα, ἀπὸ τὸ ὄφως τὸν βράχου.

Τὰ νερὰ στὸ μέρος αὐτὸ δὲν ἦσαν βαθειὰ ἐντυζῶς.

Ὁ Λόρης διέκρινε τὴ Ἄλφα, τὴν ἄρταζε ἀπ' τὴς υασιζάλες, τὴν ἀνέβριζε στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν τραβῆζε λοζὰ ἀπ' τοὺς βράχους στὴν ἀνεκδοκίαν.

Ἡ νέα ἦταν λιπόθυμη.

Ἐντυζῶς δὲν εἶχε χτυπήσει πονεγνὸν, πέφτοντας.

Ὁ Λόρης τὴν πλάγιωσε πάνω στὴν ἀμμο καὶ κατὰξιν γόφου του. Κανένας δὲν φανότανε στὸ δρόμο.

—Τόσο τὸ καλύτερον, φθόβος ὁ νέος. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ κανένας τί συνέβη. Ἄν ἀναγκηθῇ ἡ ἀστροφαιία, ἡ ἀκτῆν νέα θὰ διαποικηθῇ ἀπ' τὴς ἐρημιδοῖς. Πρέπει νὰ ἐνεργηθῇ φρόνιμα καὶ λογικά. Ἡ νέα δὲν ἔμεινε ποῦδ στὸ νερὸ καὶ ἡ κατάσταση της δὲν εἶνε σοβαρὴ, ἐντυζῶς. Θὰ προσπαθῶμε νὰ τὴν φερωμ στὴς ἀισθησεις της, θὰ τὴν παραρηγοῦμε, ὅπως μποροῦμε. Ἔπειτα θὰ τὴν ὀδηγήσω κατωρὸν ν' ἀλλάξῃ ποῦκα. Ἐντυζῶς, γνωρίζω στὸ Παλιρὸ Φάλιο καλοὶ οἰογένεια...

Συγχρόνως ὁ Λόρης ἐβγαλε τὸ ἐπανοφροῦν του καὶ σέλιωσε τὴ Ἄλφα. Ἀρχισε κατόπιν νὰ τὴν κρινεῖται ἐντριβῆς καὶ κρινεῖται τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

Ἡ ἐπιπέσει τὸν καὶ ὁ ἰοπολογοῦ τοῦ δὲν διεγερθεῖσαν.

Ἡ Ἄλφα ἄσκησε σιγά—σιγά νὰ συνέχεται. Ἀνέβριζε τώρα κανονικά καὶ σὲ λίγα λεπτά ἀναῖνε τὰ μάτια της καὶ κατὰξιν γόφου της. Ἔξαφνα τὸ βλέμμα της καρφώθηκε πάνω στὸ Λόρη. Τὸν κρινεῖται ἐκφραστικῶς γὰρ μὴ στιγμή, κατὰξιν ἔπειτα γόφου της, θυμῆθηκε, τὰ θυμῆθηκε ὅλα καὶ ἄσκησε νὰ κρινεῖται.

Ὁ Λόρης ἔσκησε ἐπάνω της καὶ τῆς εἶπε τορφερά :

—Σὰς παρακαλῶ, μὴν κρινεῖται, δεσποινίς.

Γιατὶ κρινεῖται; ... Τί σὰς συμβαίνει λοιπόν;...

—Εἶμαι ζωντανή!... φθόβος ἡ Ἄλφα καὶ ἀνεκδοκίαν. Καὶ μ' ἔδοσανε σεις; Γιατὶ τὸ κρινεῖται αὐτὸ; Γιατὶ νὰ μὴ σώσετε; Ὁ, ὄχι, ὄχι... Πρέπει νὰ πεθάνω. Ἀφήστε με νὰ πεθάνω...

Ὁ Λόρης τὴν συγκράτησε.

—Δεσποινίς Ἄλφα, τῆς εἶπε, ἐθαυριστῶ τὸ Θεὸ πῶς μ' ὀδηγήσε σήμερον στὸ μέρος αὐτὸ καὶ μποροῦσε ἔτσι νὰ σὰς σώσῃ. Νὰ πεθάνετε; Ν' ἀποκοινηθῆτε σεις; Ὁ, εἶμαι βέβαιος πῶς ὅταν σκεφθῆτε πῶς ψυχράμα, θὰ μετανοήσετε γὰρ αὐτὸ πῶς κρινεῖται. Σκεφθῆτε τὴν μακάριαν, τὴν ἀδελφὴν σας... Ὁχι, δὲν πρέπει νὰ πεθάνετε, δεσποινίς Ἄλφα. Καὶ τώρα, ἂν μὴ μνησθεμ περὶ ἔδω. Δὲν πρέπει νὰ κατὰξιν κρινεῖται ἡ συνέβη. Εἶσατε μουσικί, δεσποινίς. Πρέπει ν' ἀλλάξετε. Μποροῦτε νὰ κρινεῖται ὡς δέξα, τὸ πῶλο, λεπτῶν δρόμο;

Ἡ Ἄλφα ἔβλαψε. Μόλις ἄκουσε τὴν ἐρώτησιν τοῦ Λόρη, τοῦ εἶπε :

—Ὁχι, ὄχι, ἀφήστε με, φέγετε, μὴ φροντίζετε γὰρ μένα. Εἶμαι νεκρὴ περὶ γὰρ ὄλους...
Ἀπὸ τὴν στιγμή φάνηκε στὸ δρόμον ἐν' ἀνάξιν. Χωρὶς νὰ διατάξῃ ὁ Λόρης, πῆρε τὸ χέρι της Ἄλφας καὶ τὴν βοήθησε νὰ σηρωθῇ, λέγοντας τῆς :

—Σὰς ἰκετεύω, δεσποινίς Ἄλφα, σηρωθῆτε. Προτιμῶτε νὰ κρινεῖται ἡ ἀστροφαιία αὐτὸ πῶν κρινεῖται τὴν στιγμή αὐτῇ;

Στὸ ἀκούσιν τῆς λέξεως ἀστροφαιίας, ἡ Ἄλφα ταράχθηκε. Ὁχι, δὲν ἠθέλε ν' ἀνακατεθῇ ἡ ἀστροφαιία στὴν συμφορά της. Σηρωθῆτε λοιπόν καὶ προχῶριζε πρὸς τὸ δρόμον, ἀποκαταπνέοντας στὸν ὄμο τὸν Λόρη.

Ὁ Λόρης φώναζε τὸ ἀνάξιν νὰ σταθεῖ, ἀνέβασε τὴ Ἄλφα σ' ἀνάξιν, ἀνέβριζε καὶ αὐτὸς καὶ ἔδοσαν τὴν διεθῆσθαι τὸν φιλικὸν τὸν σπυρτάκι.

Σὲ λίγο ἦσαν ἐκεῖ. Ἐπρόκειτο γὰρ μὴ οἰογένεια ἠσυχῶν αὐτῶν, τοὺς ὄποιους ὁ Λόρης ἐγνωρίζε ἀπὸ παιδάκι. Μόλις τὸν εἶδαν ἔτσι πρῶτ—πρῶτὸ νὰ συνοδεύῃ τὴ Ἄλφα, γλυκὴ καὶ μουσικῆμένη, ἀνησούχρησαν.

Μὰ ὁ Λόρης εἶχε σκεφθεῖ πῶς θὰ τὸ δικαιολογοῦσε ὅλα αὐτὰ. Εἶπε πῶς εἶχε κατέβη στὸ Φάλιο μὲ τὴν δεσποινίδα Ἄλφα, μαθητρία του, γὰρ νὰ κρινεῖται ἕναν περαιοῦσε καὶ πῶς ἡ Ἄλφα, ἀπὸ ἀπροσεξία της ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Τὸν πίστεψαν καὶ φάνηκαν πρῶτοντος νὰ τοὺς περαιοῦσθον. Ὁδῆγησαν τὴ Ἄλφα σ' ἕνα δωμάτιον καὶ τῆς ἔδωσαν ποῦκα ν' ἀλλάξῃ, ἀφίπνοντας μεθῶς της καὶ τὴν ὑπερέτρινα καὶ τὴν βοήθησιν...

(Ἀκολουθεῖ)

—Ναί, τώρα εἶμαι καλύτερα, εἶπε ἡ Ἄλφα...